

Arrest

nr. 170 074 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 9 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 11 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 2 januari 2008 België binnen en vragen op 3 januari 2008 asiel aan. Op 26 mei 2008 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 18.217 en 18.218 van 31 oktober 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 1 december 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

1.3. Op 26 februari 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 8 juni 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 3 oktober 2012 ongegrond bevonden.

1.4. Op 27 februari 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.5. Op 24 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten nrs. 139 072 en 139 073 van 23 februari 2015 verwerpt de Raad de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 23 november 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 november 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 12 januari 2016 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 2 februari 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 11 februari 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2016 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het gezin doet een aanvraag om gemachtigd te worden in België te verblijven. Volgens betrokkenen zijn er buitengewone omstandigheden aanwezig die er voor zorgen dat de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Mevrouw beviel in augustus 2015 van een zoon. Het jongste kindje zou nog veel zorgen nodig hebben en een reis naar de Russische Federatie zou te belastend zijn voor zowel de moeder als het kind.

Betrokkenen verwijzen ook naar de jarenlange schoolgang van de twee oudste kinderen die onderwijs krijgen in de Nederlandse taal. Indien het gezin terug zou moeten keren naar de Russische Federatie om er een procedure op te starten voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning, zouden de twee oudste kinderen een schooljaar moeten missen.

Deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard.

Elk kind behoeft zorgen. Het hebben van een kind dat zorgen behoeft, verhindert het gezin niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Mevrouw R. S. (...) is bevallen op 12.08.2015. M. G. (...) heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het

gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Mochten er toch fysieke beperkingen zijn of een medische problematiek die het kind of de moeder werkelijk verhinderen te reizen, dient dit concreet aangetoond te worden en gestaafd te worden aan de hand van bewijsstukken.

De twee oudste kinderen volgen reeds jarenlang onderwijs aan een Belgische school. Het schoolgaan van de kinderen is echter bedoeld om hun ontwikkeling tijdens hangende procedures, meer bepaald in hun geval de asielprocedure en de ontvankelijk - maar ongegronde - aanvraag 9ter, zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders startten begin 2008 een asielprocedure op. Deze procedure werd eind 2008 reeds afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend. De ouders besloten hun verblijf in België verder te zetten en dienden enkele maanden later een aanvraag 9ter in. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 18.10.2012. Reeds eerder dienden de ouders twee aanvragen 9bis in die allebei met negatieve beslissingen werden afgesloten. Ondanks het feit dat al deze procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing en het gezin het Belgische grondgebied diende te verlaten, kozen de ouders ervoor om hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Het schoolgaan van de kinderen, momenteel in illegaal verblijf en dit gedurende reeds meerdere jaren, verhindert het gezin niet om tijdelijk terug te keren naar de Russische Federatie om zich daar te richten tot de Belgische ambassade in Moskou om een verblijfsvergunning aan te vragen. Uit geen enkel document blijkt dat de kinderen niet in de Russische Federatie naar school zouden kunnen gaan.

Het gezin kan beroep doen op een sociaal netwerk in de Russische Federatie. Twee zussen van mevrouw (...) zijn woonachtig in Achkhoy-Martan. De broer van mijnheer, A. (...), en een zus, A. (...), verblijven in de Tsjetsjeense deelrepubliek.

De elementen van integratie (zoals onder meer het schoolgaan van de kinderen en hun kennis van de Nederlandse taal, de werkwilgheid van de ouders, het contact met de bureaus die positief getuigen over dit gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkenen kunnen zich voor de procedure via de Belgische ambassade nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

De ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de aanvraag 9ter. De ouders wisten dat zij bij een negatieve beslissing België dienden te verlaten.

Het gezin kan voor hun terugkeer kiezen voor vrijwilligeterugkeerprogramma. Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden (een terugkeertraject op maat). Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mevrouw en mijnheer meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

(...)"

1.8. Op 2 februari 2016 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 11 februari 2016. De tweede bestreden beslissing, die op dezelfde motieven is gestoeld als de derde bestreden beslissing, luidt als volgt:

"(...)

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mijnheer toont niet aan legaal in België te verblijven. Mijnheer toont niet aan dat hij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een nog geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Een ononderbroken en probleemloos verblijf van meer dan 8 jaar in België voor een gezin met 3 kinderen, waarvan de oudste 2 hier hun volledig onderwijs hebben gevolgd en die aantonen dat, doordat zij moeten terugkeren naar hun land en daardoor een schooljaar zullen verliezen, wel degelijk een buitengewone omstandigheid is (RvSt 09-02-1996, nr. 58.092, T.Vreemd. 1997, 26; 30-06-1998, nr. 74.880, T. Vreemd. 1998, 223; 19-05-1999, nr. 80.301, T. Vreemd. 1998, 384; 4-01-2001, nr. 91.950, Rev. dr. étr. , 2001, 226; 06-03-2001, nr. 93.760, Rev. dr. étr, 2001, 217; 01-10-2001, nr. 99.310; 03-10-2001, nr. 99.424, Rev. dr. étr. 2001, 500; 04-02-2002, nr. 103.146, Rev. dr. étr. 2002, 129; 08-02-2002, nr. 103.410, Rev. dr. étr., 2002, 133; 16-12-2002, nr. 113.730; 22-10-2003, nr. 124.533; 21-01-2004, nr. 127.301; 18-02-2004, nr. 128.259, Rev. dr. étr. 2004, 65; 24-05-2004, nr. 131.652, Rev. dr. étr. 2004, 221; 27-10-2004, nr. 136.791, Rev. dr. étr. 2004,, 593)

Dat buitengewone omstandigheden zelfs het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkenen zelf, op voorwaarde dat men zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon, die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren, waardoor men moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat zulks in casu het geval is, nu betrokkenen eerst asiel hebben aangevraagd en vervolgens een procedure hebben aangespannen overeenkomstig art. 9ter en tenslotte een procedure overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de kinderen hier gedurende bijna 5 jaren school hebben gelopen in legaal verblijf, terwijl ze nog nooit een voet hebben gezet in een Russische school;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg art. 9bis van de Vreemdelingenwet schendt, alsmede de motiveringswet;

En terwijl,

De verwerende partij onder geen enkel beding aantoont dat de kinderen het Russische schrift zouden aangeleerd hebben;

Dat het integendeel zeer aannemelijk is dat kinderen die het in het Nederlands reeds moeilijk hebben om te schrijven en te lezen, niet geholpen zullen worden om dat nu te doen in een voor hen volstrekt onleesbare taal, waarvan ze alle lettertekens zouden moeten leren;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangeduide wetsbepalingen schendt;

En doordat,

De bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: “(…)”

Terwijl,

Wanneer de eerste beslissing wordt geschorst en/of vernietigd, de bevelen om het grondgebied te verlaten, eveneens hetzelfde lot dienen te volgen;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van

- Artikel 7, 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet

- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de Bestuurshandelingen

-Artikelen 3 en 15 van het EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
“(…)”*

Een loutere herhaling van de punten uit haar aanvraag volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie volstaat derhalve geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij lijkt in haar kritiek kennelijk uit het oog te verliezen dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

In zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten toont verzoekende partij niet aan dat zij over het vereiste belang beschikt.

Deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt een quasi gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, betrokkene opnieuw te bevelen het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu kan in deze verwezen worden naar de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet en eveneens het administratief dossier waar in een synthesesnota dd 02.02.2016 volgende elementen werden onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): hoger belang van het kind, gezin en familieleven en gezondheidstoestand.

Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan over het vereiste belang te beschikken, in zoverre het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen"

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 15 van het EVRM door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de omstandigheid dat de tweede verzoekster in augustus 2015 van een zoon beviel die veel zorgen zou nodig hebben, de jarenlange schoolgang van hun twee oudste kinderen die onderwijs krijgen in de Nederlandse taal en bij een terugkeer een schooljaar zouden moeten missen en de elementen van integratie, “*niet als buitengewone omstandigheden (kunnen) worden aanvaard*”. Hierbij wordt voor elk van de aangehaalde elementen omstandig toegelicht waarom het geen buitengewone omstandigheid vormt waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Te dezen hebben de verzoekende partijen in hun aanvraag van 12 januari 2016 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden enerzijds de bevalling van de tweede verzoekster van haar zoontje en diens nood aan vele zorgen aangehaald, en anderzijds het schoolgaan en de integratie van hun twee oudste kinderen voor wie een terugkeer naar Rusland het verlies van een schooljaar zou betekenen.

Met betrekking tot het schoolgaan van de twee oudste kinderen van de verzoekende partijen wordt in de eerste bestreden beslissing overwogen dat dit schoolgaan *“bedoeld (is) om hun ontwikkeling tijdens hangende procedures, meer bepaald in hun geval de asielprocedure en de ontvankelijk - maar ongegronde - aanvraag 9ter, zo normaal als mogelijk te laten verlopen”*, waarbij er door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op wordt gewezen dat de asielprocedure *“eind 2008 reeds (werd) afgesloten”*, dat de enkele maanden later ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“werd afgesloten met een negatieve beslissing op 18.10.2012”*, dat de verzoekende partijen reeds eerder *“twee aanvragen 9bis in(dienden) die allebei met negatieve beslissingen werden afgesloten”* en dat *“(o)ndanks het feit dat al deze procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing en het gezin het Belgische grondgebied diende te verlaten, (...) de ouders ervoor (kozen) om hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten”*. De gemachtigde stelt verder dat *“(h)et schoolgaan van de kinderen, momenteel in illegaal verblijf en dit gedurende reeds meerdere jaren, (...) het gezin niet (verhindert) om tijdelijk terug te keren naar de Russische Federatie om zich daar te richten tot de Belgische ambassade in Moskou om een verblijfsvergunning aan te vragen”* en dat *“(u)it geen enkel document blijkt dat de kinderen niet in de Russische Federatie naar school zouden kunnen gaan”*.

De verzoekende partijen werpen, met verwijzing naar een hele rist arresten van de Raad van State, hietegen op dat *“(e)en ononderbroken en probleemloos verblijf van meer dan 8 jaar in België voor een gezin met 3 kinderen, waarvan de oudste 2 hier hun volledig onderwijs hebben gevolgd en die aantonen dat, doordat zij moeten terugkeren naar hun land en daardoor een schooljaar zullen verliezen, wel degelijk een buitengewone omstandigheid is”*. Zij beperken zich hiermee evenwel tot de loutere negatie van hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de hierboven weergegeven overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangehaalde elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Voorts is de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State weinig dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en zij bovendien nalaten de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat *“(u)it geen enkel document blijkt dat de kinderen niet in de Russische Federatie naar school zouden kunnen gaan”* te weerleggen of te ontkrachten. Wanneer niet wordt aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst het verlies van een schooljaar zou betekenen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op dit specifieke gegeven in te gaan (cf. RvS 25 maart 2009, nr. 191.840).

Voor zover de verzoekende partijen laten gelden dat de buitengewone omstandigheden het gevolg zijn van hun normaal zorgvuldig gedrag en niet opzettelijk werden gecreëerd nu zij *“eerst asiel hebben aangevraagd en vervolgens een procedure hebben aangespannen overeenkomstig art. 9ter en tenslotte een procedure overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet”*, wordt er op gewezen dat zij luidens de motieven van de eerste bestreden beslissing *“(o)ndanks het feit dat al deze procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing en het gezin het Belgische grondgebied diende te verlaten, (...) ervoor (hebben gekozen) om hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten”*. Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoekende partijen sinds de beslissing van 3 oktober 2012 - waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden - hun verblijf in België op illegale wijze hebben verdergezet. Waar de verzoekende partijen stellen dat hun kinderen *“hier gedurende bijna 5 jaren school hebben gelopen in legaal verblijf”*, kunnen zij niet worden gevolgd nu zij enkel een precair verblijfsrecht hebben gekend gedurende hun asielprocedure, die liep van 3 januari 2008 tot en met 31 oktober 2008, en de periode vanaf de ontvankelijkverklaring van hun eerste machtigingsaanvraag in

toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot de ongegrondheidsbeslissing die erop volgde, met name van 8 juni 2011 tot en met 3 oktober 2012, wat beduidend minder is dan de door de verzoekende partijen voorgehouden vijf jaar.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“onder geen enkel beding aantoonde dat de kinderen het Russische schrift zouden aangeleerd hebben”*, wordt er op gewezen dat dit in de eerste bestreden beslissing nergens wordt beweerd. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Waar zij er nog op wijzen dat het *“zeer aannemelijk is dat kinderen die het in het Nederlands reeds moeilijk hebben om te schrijven en te lezen, niet geholpen zullen worden om dat nu te doen in een voor hen volstrekt onleesbare taal, waarvan ze alle lettertekens zouden moeten leren”*, wordt er op gewezen dat zij dit niet als een buitengewone omstandigheid hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het komt evenwel de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om in de aanvraag klaar en duidelijk uiteen te zetten op grond van welke omstandigheden niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Nu uit de aanvraag van 12 januari 2016 niet blijkt dat de verzoekende partijen de taalmoelijkheden van hun oudste kinderen en hun gebrek aan kennis van de Russische taal hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid, kunnen zij dan ook niet verwachten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dienaangaande motiveert. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op om ambtshalve buitengewone omstandigheden te gaan ontwikkelen ten behoeve van de aanvrager.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. De verzoekende partijen laten ten slotte gelden dat *“(w)anneer de eerste beslissing wordt geschorst en/of vernietigd, de bevelen om het grondgebied te verlaten, eveneens hetzelfde lot dienen te volgen”*. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat er geen grieven werden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, zodat niet dient te worden ingegaan op deze hypothese.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN